

[Chr. Madsen.]

kraft den 1. april 1965. Begrundelsen for, at der skal finde en forhøjelse sted, er efter bemærkningerne i lovforslaget, at der er beregnet en lønstigning på 22,8 pct. fra 1960 til 1962. Der har dertil været løn- og prisstigninger fra april 1962, og der vil komme flere inden april 1965. Det vil efter vor opfattelse være ganske urimeligt, at syge ikke får dagpengene reguleret i forhold til løn- og prisstigninger, der allerede har fundet sted.

Er der mon nogen i det høje ting, der kan give en rimelig forklaring på, hvorfor lønarbejdere skal stilles ringere end den store samfundsgruppe, der får løn under sygdom? Når alt beregnes, er det jo produktionen, der betaler disse udgifter, og skatterne, der regulerer resten.

Hvad angår karenstidene, mener vi, at de må ned på samme antal som i ulykkesforsikringslovens bestemmelser, nemlig 10 dage.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2 til sygeforsikringslovforslaget går vi ind for.

Hvad ændringsforslag nr. 4 angår må jeg meddele, at vi i gruppen har divergerende opfattelser deraf. Jeg regner med, at min kollega, det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen vil komme med nogle bemærkninger herom.

Ændringsforslagene nr. 3 og 5 til sygeforsikringslovforslaget samt de af mit parti stillede ændringsforslag til lovforslaget om tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister vil jeg hermed anbefale til velvillig behandling.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg har et par bemærkninger at gøre til sygeforsikringslovforslaget — først til ændringsforslagene.

Jeg kan ligesom det ærede medlem hr. Niels Mørk glæde mig over ændringsforslag nr. 1, der medfører, at sygekasserne, efter at loven er trådt i kraft, kan give betydeligt mere i speciallægehjælp, end tilfældet hidtil har været. Det er kun godt; det er tiltrængt.

Derimod kan jeg ikke give tilslutning til ændringsforslag nr. 4, det ændringsforslag, der går ud på, at også medlemmer af fortsættelsesygekasser kan få udbetalt lønarbejderdagpenge nu, således at det sker igennem de statsanerkendte sygekasser, og jeg kan ikke gå ind for det, fordi det vil

betyde en stor administration, der helt kunne undværes. Det vil betyde en hel masse skriveri, der helt kunne fjernes, og det vil være vanskeligt at føre kontrol med dette. Jeg går altså imod ændringsforslag nr. 4.

Hvad angår selve lovforslaget, har vi ikke stillet ændringsforslag her, men vi ønsker særskilt afstemning om § 1, nr. 39, om den tilføjelse til lovens § 65, der skulle give fortsættelsesygekasserne ret til ned sættelser i sygehusbetalingen efter samme regler, som gælder for de statsanerkendte sygekasser. Det kan jeg personlig ikke være med til. Jeg synes, det er ganske urimeligt, at det offentlige nu skal til at give tilskud til private sygekassers betaling på offentlige sygehuse, og det er i øvrigt også helt i modstrid med, hvad der var meningen, da sygeforsikringsloven, som trådte i kraft den 1. april 1961, blev vedtaget.

Når dette er sagt, ønsker jeg kun at føje til, at det i og for sig er formålsløst at komme med disse indvendinger. Vi er jo efterhånden havnet dér, at alt er vedtaget på forhånd; selv om man kommer med aldrig så rigtige forslag og ændringsforslag, er der ikke noget at gøre. Det kan vi naturligvis endnu ikke ændre, det må vi indtil videre finde os i. Jeg tror blot, at folkestyret ikke i længden kan være tjent med det, og jeg vil gerne sige fra denne talerstol, at jeg tit og ofte beklager de stakkels vælgere.

Det var det ærede medlem hr. Niels Mørk, der så pænt før talte om plejehjem, hvor han gav udtryk for, at ikke mindre end 400 plejepatienter på de københavnske sygehuse — sådan forstod jeg det — udmærket godt kunne udskrives fra disse sygehuse, men alligevel ikke kunne blive det, fordi der manglede plejehjem. Det er tiltalende, at det ærede medlem hr. Niels Mørk så varmt taler for disse plejehjem. Jeg husker for ikke så forfærdelig længe siden, da mit parti fremsatte et forslag til folketingsbeslutning netop om plejehjem, at det ærede medlem hr. Niels Mørk overhovedet ikke ønskede at udtale sig. Der var heller ikke andre ærede ordførere fra de forskellige partier her i salen, der ønskede at udtale sig, end ikke det ærede medlem fru Grethe Philip, som søndagen i forvejen havde skrevet eller i hvert fald udtalt sig til